

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 64.

Fjerde Sessions tredie Samling.

Attende Møde.

Torsdagen den 7de Juli.

(Fortf.)

Rosenørn (fortf.): Spørgsmaalet præjudiceres heller ikke ved nærværende Forslag; vi holde kun fremtidige Forhandlinger om, hvorledes Overtskuddet af nærværende Finantslov skal anses, hvis man i sin Tid skulde komme ind derpaa, aabne. Tænker man sig den fremtidige Udvikling, som jeg senest talte om, saa vil der jo altid være Spørgsmaal om, fra hvilket Tidspunkt den skal gaae ud. Sandsynligviis vil man sige, at den skal begynde med det Aar, naar de Lovbestemmelser, som derom gives, træde i Kraft, og, hvad der til den Tid er Kassebeholdning, er fælles Statsæiendom, hvorover de enkelte Landsdele ikke have Noget at sige. Dette vilde jeg for mit Vedkommende finde at være en ganske rigtig og naturlig Afgjorelsesmaade; thi det er klart, at man ikke kan begynde et nyt, fælles Liv med at strides om gamle modstaaende Fordringer; men det er jo ikke sagt, at Alle til den Tid ville ønske det, og, naar man da har en Lovbestemmelse, som allerede giver Overtskuddet fra et vist givet Aar, nemlig for indværende Finantsaar, en særlig Charakter, saa troer jeg, at Discussionen om, hvorledes dette Spørgsmaal til den Tid skal afgjøres, vil staae mere aaben end ellers. Jeg tilstaaer forøvrigt, at, hvis jeg havde bragt denne Sag frem alene, hvis Uendringsforslaget var stillet af mig alene til anden Behandling, da vilde jeg være meget villig til at tage det tilbage, naar Saadant ønskedes af den høitærede Finantsminister. Jeg har paa ingen Maade fremkaldt dette Spørgsmaal, for at lægge nogen Banfælighed i veien; jeg lægger heller ikke stor Vægt paa det Re-

sultat, der kan opnaaes. Man har sagt: faae vi ikke en saadan Bestemmelse om Overtskuddet, saa bliver det hele Arbejde, vi her gjøre, temmelig unyttigt. Derimod har jeg egentlig ikke kunnet have noget Synderligt at indvende; jeg har egentlig aldrig ventet noget andet Resultat af nærværende Finantslov, end at faae den til at gaae, end netop at faae en Finantslov for indværende Aar, Noget, der i og for sig fra Begyndelsen af, under de forviklede Forhold, hvori vi ere, var meget vanskeligt. Det er mig ubegribeligt, hvorledes den høitærede Finantsminister kan have seet Udvalgets Bestræbelser i et saadant Lys, som om det vilde slaae de $\frac{2}{3}$ fast. Der er netop i Begyndelsen af Udvalgets Betænkning stillet i Spidsen, at man gik ind paa det som et Arrangement for et enkelt Aar, som Noget, man ikke vilde slaae fast, og navnlig har jeg for mit Vedkommende altid betragtet den nuværende Periode som en fuldkommen Overgangstilstand, der i mange Henseender forekom mig saa uheldig, at jeg ønskede, den maatte forfortes saa meget, som det kunde lade sig gjøre, men noget egentligt Resultat for vor fremtidige Udvikling har jeg aldrig ventet, navnlig ikke af Finantslove, og det er ingenlunde derfor, at jeg har bragt nærværende Forslag frem; min Hensigt har nærmest været at henstille til Forsamlingen, om man ønskede en saadan Overtskudsparagraff eller ikke.

Finantsministeren: Jeg takker den ærede Forslagsstiller for hans Udtalelser; de ere mig Borgen for, at Regeringen nok efterhaanden mere og mere vil mødes med de Mænds Anskuelser, der tilsyneladende i visse Retninger have staaet stærkt imod Regeringens. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand fuldkommen sandt har opfattet Forholdet, naar han